

KAI KORTTELAINEN

KIKKA

Traaginen elämä sisaren silmin

MINERVA

KIKKA

KAI KORTELAINE

KIKKA

Traaginen elämä sisaren silmin

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

© Kai Kortelainen ja Minerva Kustannus, 2023.

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kannen kuva: Kari Pekonen

Kuvaliite: tekijänoikeudet mainittu kuvien yhteydessä

Ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

Kansi: Justine Florio

ISBN 978-952-375-800-1

Painettu EU:ssa

Sisällys

Prologi: Jäähvyäiset	11
Ruttojuuripensas	15
”Ettei kenellekään käy enää koskaan niin kuin minulle kävi.” – Satu ”Sakke” Parviainen	
Paljastus	48
Juppibilenäyttämö ja rusikoitunut bemari	59
Läpimurto Tammerissa	81
”En ryhdy miksikään postineidiksi. Perustetaan kunnan fanikerho.” – Kirsi ”Kitty” Kuukkanen	
Ota nyt kun annan sulle kaiken	93
”Pahaenteisiä <i>Kikka, rinnat esim!</i> -huutoja kajahteli sieltä täältä jo ensimmäisen setin aikana.” – Satu ”Sakke” Parviainen	
Vaalealla punattu musta mörkö	111
”Ketään ei saa sulkea pois siksi, ettei ole varaa ostaa pääsylippua.” – Kirsi ”Kitty” Kuukkanen	
Siskojen sota	125
”Kuka teistä seuraavaksi haluaa alkaa laulaa?” – Kirsi ”Kitty” Kuukkanen	
Sovinto Suonenjoella	135
Toiseus – Kun Kikka valtaa mielen	145
”Isän tapa palata tyttärensä silmien eteen oli sellainen, ettei Kikka halunnut häntä esiintymisensä jälkeen tavata.” – Satu ”Sakke” Parviainen	

”Nainen jolla kaikki on hartioiden alapuolella”	157
Pysäyttävä diagnoosi	165
Ei muumitaloa lukita yöksi	175
Pystyyn ponnahtanut	185
”Tehdään keikkaa ja kaikki on niin kuin ennenkin.” – <i>Kirsi ”Kitty” Kuukkanen</i>	
Isä	197
”Sen leikin jo katkaistun saatan hurjaan päätökseen”	203
”En halua enää jatkaa. Kukaan ei voi pakottaa minua menemään lavalle!” – <i>Satu ”Sakke” Parviainen</i>	
Kahleissa	209
Suojelusenkelit	217
M1	227
Kadoksissa	238
Katjuska Batjuska	245
Viimeinen ilta	253
Lintu ja lapsi graniitissa	265
Kirjoittajan loppusanat	275
Kikan diskografia	282

*"Kaikki näkevät sen, mitä vaikutat,
mutta vain harva kokee mitä todella olet."*

Niccolò Machiavelli

Olisiko Kirsi itse kyennyt kirjoittamaan omasta elämästään? Sanoittaa tämän kaiken hän kyllä halusi. Mutta jos hän olisi itse kirjoittanut, en usko, että hänen käsialastaan olisi kukaan muu lopulta saanut selvää. Ehkä ei hän itsekään.

- Kati Lahti, Kirsin pikkusisko

Prologi: Jäähyväiset

Olisivatko asiat toisin, jos olisin lähtenyt matkaan sinä iltana? Eläisikö ja laulaisiko Kikka yhä, mikäli olisin päättänyt käynnistää autoni ja ajanut yöksi Kirsin luo, kuten niin monta kertaa aiemmin olin tehnyt?

Jokin sisälläni oli puhunut minulle, ettei Villilänniemessä ole kaikki kohdallaan. En ollut totellut intuitiotani, olin totellut si-sartani. *Kati, sinä et nyt läbde sieltä yhtään mihinkään. On ihan liian myöhäistä. Kaikki on oikein hyvin, juuri sillä tavalla kuin asioiden nyt kuuluukin olla*, oli hän minulle vakuutellut.

Ennen päättäväistä kieltoaan Kirsi oli kuulostanut toisenlaiselta kuin aikoihin. Sinä iltana hänen ajatuksensa olivat juosseet kirkkaina, mutta samalla oudon surumielisinä. Ne olivat muistut-taneet pohjoisen talvi-iltapäivän sinistä hetkeä. Kirkasta ja lyhyttä tuokiota, joka ennustaa saapuvan pimeän, vaikka matalalta sätei-levä valo kajastaa vielä hetken kauniina.

Haluan vain kiittää sinua elämästä, oli Kirsi lausunut minulle pu-helimessa. Sisareni herkkyys oli saanut minut liikuttumaan. Hän oli alkanut puhua lapsuudestaan. Yhteisestä lapsuudestamme. Sis-koni oli halunnut kulkea sen kaiken läpi vielä uudelleen. Muistella vielä yhden viimeisen kerran. Hän oli herkistynyt palatessaan kau-niisiin hetkiin, Tesomajärven rannoille ja Pispalan yleisen saunan lauteille, palauttanut lämpimät tuokiot mieliimme sydän täynnä kiitollisuutta. Kirsi ei ollut kuitenkaan tyytynyt yksistään siihen.

Hän oli kuiskannut korvaani myös elämämme kipeimmät asiat. Palannut arpiin, jotka eivät Kirsin elämässä koskaan umpeutu-
neet. Varjoihin, jotka seurasivat Kikkaa kulissien taakse, estradien
spottivalojen ulottumattomiin. Joiden olemassaolon hän osasi
taidokkaasti peittää hersyvän iloisuutensa ja valloittavan hymyn-
sä taakse lavoilla ja kameroiden edessä. Varjojen hämäret lipuivat
esiin toisaalla, Kirsin elämän pohjakosketuksissa ja yksinäisissä il-
loissa nostaen samalla esiin menneisyyden haamut. Verenhimoiset
saalistajat, joiden uhreiksi Kirsi ei suin surminkaan halunnut luo-
vuttaa enää yhtä ainutta uutta sielua.

Kati, näitä asioita ei saa koskaan unohtaa. Lupaa, että ne kerrotaan, ettei yhdellekään käy enää koskaan kuten minulle, oli hän vaatinut. Tus-
kaisimpiin hetkiin palaaminen oli saanut Kirsin äänen värisemään.
Vakuuttelin sisarelleni, etteivät kokemamme kauhut olleet hänen
syytään, eivät *meidän* syytämme. Olimme olleet vasta lapsia. Meil-
le ei suotu ehjää kasvualustaa. Meiltä kummaltakin varastettiin
eheys. Yhdessä olimme kuitenkin olleet kokonaisia – toisiamme
tukeneet kolhitut puolikkaat. Osana samaa kertomusta. Yhdessä
kuljettua, rikottua tarinaa.

Oloni on niin paha. Minä olen paha, lausui Kirsi minulle viimei-
senä iltanaan. Siskoni ei enää uskaltanut katsoa peiliin, sillä hän
pelkäsi näkevänsä sieltä ainoastaan menetetyin hyvyden ja kado-
tetun kauneuden. Kukaan ei ollut osannut vakuuttaa häntä siitä,
että sinä iltana hän oli joutunut katsomaan kuvaansa varjojen vää-
ristämästä peilistä. Vinoutuneesta kuvastimesta, jonka pinnasta
heijastuisivat ainoastaan Kikan sairaudet ja heikkoudet. Eivät enää
Kirsin poikkeuksellinen herkkyyden ja rohkeus – hänen ainutlaatui-
nen rakastettavuutensa.

Käytyään läpi elämänsä, purettuaan sydäntänsä ja vuodatet-
tuaan tuskaansa sisareni sanoi minulle *kiitos*. Olimme puhuneet
kauan ja ilta oli edennyt jo pitkälle. Sisareni viimeinen ilta. Hänen
jäähyväisensä. Olin aistinut hyvästien hengen. Seuraavana aamuna
paha aavistukseni tulisi osoittautumaan oikeaksi.

Kirsi suunnitteli kuolemansa ja kirjoitti muistiin elämänsä.

Vai kirjoittiko sittenkään? Olisiko Kirsi itse kyennyt kirjoittamaan omasta elämästään? Sanoittaa tämän kaiken hän kyllä halusi. Mutta jos hän olisi itse kirjoittanut, en usko, että hänen käsialastaan olisi kukaan muu lopulta saanut selvää. Ehkä ei hän itsekään.

Viimeisenä iltana jätin matkaamatta Tampereelle, Villilän sinisadeköynnöksen ja Kirsin luo. Pysähdyin ja jäin kotiin takkatulen ääreen. Jos olisin sinä hetkenä, takkatulen loimutessa, tehnyt toisen ratkaisun, olisiko kaikki nyt toisin? Olisiko minulla yhä sisko? Sitä olen miettinyt kohta kaksikymmentä vuotta. Mennyttä en enää kykene muuttamaan, mutta sisarelleni antamani lupauksen pystyn vielä lunastamaan. Nyt, viimeinkin, saatan sen tehdä lastemme vartuttua aikuisiksi. Niin Kirsi oman elämäntarinansa julkituksen halusi ajoittaa.

Nyt on aika täyttää sisareni toive, kertoa Kirsin elämä – ja samalla jakaa Kikan tarina. Sellaisena kuin Kirsi sen todellisuudessa eli ja koki.

Ruttojuuripensas

”Täältä ne eivät löydä meitä eikä kukaan voi meille mitään”, kuiskasi Kirsi minulle meidät suojaansa kätkevien suurten raparperi-maisten lehtien alta. Olin vasta neljä, Kirsi minua vuotta vanhempi. Ruttojuuripensaiden alla istutimme mieleemme syövereihin luonnon meille viestittämän lain.

”Kätkeydy. Silloin säilyt ja pelastut.” Niin kuulimme vihreiden lehtien meille huokaavan.

Rakastimme vapautta ja rajatonta pihapiiriämme, sen suuria pensaita ja pientä metsää, jotka taloamme ympäröivät. Köyhälistötaloa, sitä emme Kirsin kanssa rakastaneet.

Kalevantien varteen Tampereen Kalevan kaupunginosaan oli sodan päätyttyä noussut nopeaan tahtiin Karjalan evakoille osoitettuja työläiskortteleja, joita kutsuttiin pikataloiksi. Puurakenteisten, harjakattoisten talojen asunnot olivat ahtaita parakkimaisia rivitalo-ohuoneistoja, joista useimmissa oli vain yksi pieni huone, kuten meillä. Korttelin asukkaat kävivät tarpeillaan pihamaan kiviakäymälässä. Niistä yksi oli osoitettu naisille ja toinen miehille. Mukavuuksia ei ollut. Ruoat säilytettiin kylmäkellarissa, jonka luukku oli piilotettu tuvan lattian räsymaton alle. Ulko-oven vasemmalla puolella oli pieni lavuaari, jossa oli vain yksi hana. Siitä tuleva vesi oli etenkin talvella kylmempää kuin oven eteen toimitetuissa pulloissa ollut lehmänmaito.

Mummumme oli Karjalan evakko. Vuoden 1911 tammikuussa Vuottaan kylässä lähellä Viipuria syntynyt Helmi vietti lapsuutensa

ja nuoruutensa perheen omalla tilalla viljaa puiden, navetassa lypsäen ja itse maitonsa kirnuten. Kaikki tehtiin itse. Kuusihenkisen Kopran perheen omavaraistaloudessa lapsetkin oppivat jo varhain ahkeroimaan tilan töissä.

Ennen sodan syttymistä neidoksi varttunut Helmi Kopra oli ihastunut yritteliääseen mylläriin, avioitunut ja saanut esikoisensa. Vuonna 1937 syntyneen Leila-tyttären tuoma perheonni jäi lyhytaikaiseksi, kun aviomies menehtyi mummumme kertoman mukaan ”sodan melskeissä”.

Helmi osallistui sotaan rintamalottana. Hän valmisti huoltojoukoissa ruokaa ja tapasi siellä vehkajärveläisen Arvo Riihimäen, huoltokomppaniassa palvelleen autonkuljettajan. Pian oli aika soittaa hääkelloja uudelleen. Helmin toinen tytär, Ritva, syntyi vuonna 1945 ja Marita kaksi vuotta myöhemmin. Nyt lapsia oli ruokittavana kolme. Aviomiehensä puolestaan Helmi menetti jälleen – mummumme jäi toistamiseen leskeksi.

Helmin sielu jäi luovutettuun Karjalaan, mutta kolmen lapsen yksinhuoltajana ei auttanut kuin katsoa eteenpäin. Pikataloihin päin. Äitimme Marita syntyi Tampereen Kalevantiellä 3. tammi-kuuta 1947.

Helmi istutti pikatalojen yhteispihaan ruttojuuria, joita munkit käyttivät keskiajalla haavoja parantavana lääkkeenä, ja pestautui töihin Haarlan paperitehtaalle. Työmatkat Kalevankankaalta Näsijärven eteläpähän nousseelle tehtaalle hän polki kesät talvet pyörällä ja tuuletti samalla päänsä ja vaatteensa enimmistä kostean kartongin ja liiman jättämistä hajujäljistä.

Helmi näki, kuinka hänen tyttärestään Maritasta oli jo varhain varttumassa kaunis nainen. Tytär seurasi äitinsä jalanjälkiä paperitehtaalle ja tykkäsi lauantai-iltaisin rentoutua tanssilavoilla. Siellä hänen herkat ja kauniit piirteensä pani merkille muutamia vuosia tanssipariaan vanhempi Pekka Viilonen, joka oli tällä kertaa

laskeutunut parketin tasolle. Tavallisesti Pekka nähtiin lavalla, jossa hän tahditti tanssikansaa Olavi Virran yhtyeen basistina ja toisinaan myös koskettimia soittavana muusikkona, joka kykeni lisäksi laulamaan taustoja.

Pian Marita huomasi olevansa raskaana. Lyhyehkö, mutta tumma ja komea, aina suoriin housuihin ja kauluspaitaan pukeutuva Pekka lupasi olla kiertueiden ja tanssikeikkojen välillä kotona niin paljon kuin mahdollista ja kosi nuorikkoaan saaden myöntävän vastauksen. Siskoni Kirsi Hannele Viilonen syntyi Tampereella 26. lokakuuta 1964. Marita oli Kirsin syntyessä vasta seitsemäntoistavuotias.

Perhe tarvitsi kodin, mutta rahaa ei juuri ollut. Viittäkymppiä kolkuttelevan Olavi Virran ura oli jo laskussa, ja Pekka sai toistuvasti kuulla esiintymisten peruuntumisista. Maritankaan paperitehtaasta saamalla palkoilla ei rouviksi eletty. Haarlassa tiliä tekivät hiojat, koneenhoitajat ja rullamiehet. Eivät pakkaamon työläisnaiset.

Keikkatyö - tai niiden puute - sai isän tarttumaan yhä useammin pulloon. Perhe löysi itsensä pikataloista, työläisille rakennetusta köyhälistökodista Helmi-mummun naapurista. Pian Kirsin perään, puolitoista vuotta myöhemmin 12. helmikuuta 1966, synnyin minä. Samalla Marita jäi kahden lapsensa kanssa parikymmenneliöiseen puiseen pikataloyksistöön yksinhuoltajaäidiksi.

Onneksi oli Helmi-mummu. Kun Marita oli muuttanut äitinsä kotoa samaan pihapiiriin naapuritaloon, Helmin pihaan istuttamat ruttojuuret olivat jo kasvaneet vihreiksi jättiläisiksi. Tiheäkasvuisen asterikasvin suuret lehdet kaartuivat laakeaksi varjomereksi piilottaen ja lopulta tukahduttaen kaiken muun kuohkeaan multaan kylvetyyn alleen.

Leskeksi kahteen otteeseen jäänyt Helmi-mummu oli kasvattanut kolme tytärtään täysi-ikäisiksi yksinhuoltajana, mutta hieman

ennen Kirsin ja minun syntymää hän oli löytänyt kumppanikseen Tuure Veikko Kankaanpään. Helmi sai kirjoittaa sukunimensä vielä kerran uudelleen. Hänestä tuli Kankaanpää ja me saimme Tuure-papan, kun nauravainen karjalanpiirakoita ahkerasti paistava mummmumme ja kahden sodan veteraani astuivat avioon 1960-luvun alkupuolella.

Tummatukkaisesta ja ruskeasilmäisestä Tuure-papasta tuli minulle ja Kirsille isähahmo ja miehen malli. Pappa osasi olla hellä ja hauska, siitäkin huolimatta, että oli jatkosodassa haavoittunut vakavasti. Ihmettelimme Kirsin kanssa hänen vatsansa kohdalla olevaa reikää. Mummu kertoi Tuuren saaneen vihollisen luodin selkäänsä, josta se oli työntynyt aina vatsan alueelle saakka. Sotavamma muistutti itsestään yhä uudelleen märkivänä haavaumana. ”Tytöt, katsokaas!” huusi pappa tuuheat kulmakarvat sinne tänne rehottaen, kun mummu siveli papan vatsaan desinfioivaa vetyperoksidia saaden rikkinäisen ihonpinnan poreilemaan.

Tuure-pappa ei käyttänyt päihteitä, toisin kuin monet sodasta palanneet miehet, mutta tupakkiostoksille hän meidät monta kertaa lähetti. 4–5-vuotiailtakaan ei tuohon aikaan savukeostoksilla papereita kysely, ei ainakaan papan asioita hoidettaessa.

Kävimme Kalevankankaan pienellä kioskillä papan puolesta mielellämme, sillä saimme usein ostaa hakupalkaksi jäätelön. Palkan saaminen vaati meiltä varpaiden ja käsivarsien venymistä. Ylsimme pienine kätösinemme nippa nappa lippakioskin tiskille, kun oikein kurkotimme.

”Vihreä nortti papalle – ja purkkajätski meille!”

Jäätelö piti aina jakaa puoliksi. Saimme molemmat oman osuutemme jäätelöpallosta ja sen sisällä olleesta purukumista, jonka halkaisimme hampaillamme kahtia niin keskeltä kuin osasimme.

Tykkäsimme talojen välisistä takapihoista, jotka olivat pihan lasten jakamaa yhtenäistä aluetta. Hyppäsimme ruutua ja twistiä. Ulkona saattoi mennä ja liikkua vapaasti ilman aikuisten sen suurempaa kaitsentaa. Talomme lähellä oli pieni tehdasrakennus, joka

hiljeni tuotannosta illoiksi ja viikonlopuiksi. Rakastimme seikkaila sahatavaroiden seassa ja tiilikasojen päällä. Jännittävintä oli kävellä pitkin vinoa liukuhihnaluiskaa sekä keksiä sen päällä erilaisia leikkejä ja mieltä, kuinka korkealle uskaltaisimme kuilunreunalla olevalla hihnalla kavuta.

Vaikka elimme ahtaasti ja rahaa oli niukasti, pikataloilla vietyt elämämme ensivuodet olivat hyvää aikaa. Äitimme jaksoi vielä huolehtia meistä ja rakkaat Helmi-mummu ja Tuure-pappa, joiden luona olimme paljon, asuivat naapurissa. Palkkapäiviäviikonloppuina pääsimme mummun mukana lauantaiaunaan. Muulloin peseydyimme sinkkikaukalossa, johon äiti oli kaatanut liedellä lämmitettyä vettä.

Pikataloilta ei löylyhuonetta löytynyt. Saunapäivinä mummu nosti minut oranssinpunaisen polkupyöränsä tarakalle. Kirsin Helmi auttoi etutangolle, johon mummu oli kiinnittänyt metallisen lastenistuimen.

Helmin polkaistessa pyöränsä liikkeelle tarrasin kiinni mummuun ja otin hänen selästään tukea. Kirsi alkoi heilutella jalkojaan teräksisen etuhaarukan molemmin puolin ja aloitti matkaulumme isoäitimme hameenhelman lepattaessa polviamme vasten. *Minä poljen, sinä objaat, niin kuin tanssi matka käy. Mummolaa kun pyöräilemme...*

Ratinan suvannon ohitettuamme ja mummun puhkuttua yli Pyynikinharjun mäkiösuuden pääsimme Pispalaan. Rajaportin 1900-luvun alussa rakennetun vanhan puusaunan pihalla osattiin jo odottaa Helmiä ja meitä. ”Muistitko sitruunasoodan?” kysyi vanha rouva yleisen saunan rahastusluukulla. ”Muistin kyllä”, mummu hymyili. Hän osti saunareissuillemme aina pullon sitruunalimonadia, jonka saimme jakaa. Mutta vasta sen jälkeen, kun olimme ensin pesseet toilettipussukasta esiin kaivamallamme saippuanpallalla mummun selästä kartongin- ja liimantuoksut, kuten hän itse asian ilmaisi. Helmi oli ylpeä tehdastyöläisyydestään, vaikka hän meille piippujen hajusta vitsailikin.

Marita suuntasi äitinsä jalanjäljissä Haarlan paperitehtaalle.

Kirsille ja minulle se merkitsi päiväkotitapaamisen alkua. Maanantai-aamun koittaessa oli Maritan vuoro pyörällä Kirsi ja minä kyydissä. Aamu ei ollut vielä kunnolla valjennut, kun olimme jo voipaperiin käärittyine eväisleipinemme ja maitopulloinemme Kalevanharjun päiväkodin pihalla. Päiväkoti sijaitsi työläisalueen kupeessa lähellä pikataloja ja aukesi jo kuudelta, sillä tehtaiden aamuvuorot alkoivat varhain. Useimpina aamuina olimme ensimmäiset päivähoitoon saapuneet lapset.

Inhosin päiväkodin pakkosyöttämää kalanmaksajälyä – mutta vielä enemmän sitä, että siskoni ja minä jouduimme Kalevanharjulla eri ryhmiin. Kun vanhempien ja nuorempien tenavien ikäryhmillä oli yhteisiä juhlia tai muuta toimintaa, lyöttäydyimme aina yksiin. Pihalla rakensimme hiekkakakumme kaksin. Joulun- ja kevätjuhlissa olimme aina pari. Kirsi paloi halusta esiintyä, mutta ujona lapsena hän joutui pinnistämään kaiken rohkeutensa ennen kuin uskalsi nousta muiden eteen. Päiväkodin juhlissa hän kykeni voittamaan pelkonsa, kun sai esittää lauluesitykset minun kanssani. Lapsena taisin olla meistä kahdesta se rohkeampi.

Sisarrakkaus ja yhteiset esitykset eivät kuitenkaan olleet ainoa syy tiiviiseen yhdessäoloomme.

”Mustalaisten ka-kaa-raaat! Mustalaisten ka-kaa-raaat!”

Pilkallisella äänellä lälätellyt ivahuudot kaikuivat korviimme ensimmäisistä päiväkotiaamuista alkaen. Eikä mennyt kauaakaan, kun osa lapsista alkoi tehostaa ivailua tönimisellä ja hiusten repimisellä ja vielä useampi leikeistä eristämällä.

”Mustalaiset laittaa teidät kohta mustalaisten laukkuun ja vievät mennessään, tiedättehän te sen!”

Sitä me emme Kirsin kanssa tienneet. Pieninä työtötylleröinä me häidin tuskin tiesimme, mitä sana *mustalainen* tarkoitti. Kiusaamisesta hämmentyneinä haimme turvaa toisistamme – ja ikävöimme isäämme.

Isä oli käynyt katsomassa meitä pikataloilla. Tai pikemminkin hän *oli yrittänyt* käydä meitä katsomassa.

Isän ääni oli kuulunut ikkunan alta kotimme pihalta: ”Kirsi!?”

”Sun on kerrottava, mitä mun elämä todellisuudessa oli.”

Intiimi elämäkerta paljastaa Kikasta puolen, joka jäi julkisuudelta piiloon. Pikkusisko Kati kertoo sisarensa traagisesta elämästä rehellisesti ja avoimesti ja täyttää siskolleen antamansa lupauksen kertoa tarinan niin kuin se oikeasti meni.

Kikka ponkaisi aikansa pop-taivaalle kuin tyhjästä. Pikkutuhmat sanoitukset ja avoimen flirttaileva esiintyminen viihdyttivät ja kiihdyttivät lama-ajan Suomea ennennäkemättömällä tavalla. Nuorta artistia sekä ihailtiin että väheksyttiin.

Kirsi Viilonen (1964–2005) loi Kikasta fantasiahahmon mediaa ja viihdeteollisuutta valheellisesti ruokkien. Tuhon kierre alkoi, kun tähti itse alkoi paeta liian syvälle luomansa hahmon kuvitteelliseen todellisuuteen.

Kirja avaa sisarusten lapsuuden karut lähtökohdat, alkoholisti-perheen häpeän, seksuaalisen hyväksikäytön, itsetuhoisuuden, kamppailun mielensisäisten demonien kanssa sekä Kirsin syvän rakkauden ja hyväksynnän kaipuun.

Kai Kortelainen (s. 1971) on Radio Dein ohjelmajohtaja. Aiemmin Kai Kortelainen on kirjoittanut Meri-Tuuli Elorinteen elämäkerta-teoksen *Jippu – Kun perhonen lakkaa bengittämästä*.

78.993

Kansi: Justine Florio/

Taitepalvelu Ylivo Oy

Kannen kuva: Kari Pekonen

www.minervakustannus.fi

